

Iz mladih peres . . .

(Prispevki „Zvončkarjev“.)

Zgodba iz sibirskih šum.

To zgodbo sem posnel po pripovedovanju nekega drvarja, ki mi je pravil:

»Bil sem kot drvar v sibirskih gozdovih, kjer smo podirali hraste za izdelovanje dog. Imeli smo veliko kočo, kjer nas je spalo včasih tudi petdeset. Kuhal nam je izkušen drvar, ki se je nekoč pritožil, da mu je že dva večera zmanjkalo precej sira. Sklenili smo, da naslednji večer počakamo tatu. Šli smo ležat. Vsak je vzel s seboj na ležišče sekuro, kuhar se je pa postavil s težkim lesenim batom za vrata, ki so bila le priprta in so se odpirala na znoter. Kmalu se vrata odpro in v kočo prikoraka kosmati stric medved. Mi ležimo mirno kakor bi spali. Medved se vzpne na polico, kjer je bil spravljen sir. Nekajkrat ugrizne, potem pa hoče mirno oditi. Ko se baš napravlja skozi vrata, ga kuhar neusmiljeno udari po glavi. Zver se, grozno tuleč, počasi oddaljuje od naše kočice. Vsi smo bili seveda takoj pokoncu, ker smo se bali, da se medved ne bi maščeval. Drugo jutro smo šli gledat, kaj je napravila ljuta zver ponoči. Pot, koder je hodila, je bila krvava. Po dolgem iskanju smo jo izsledili med skalovjem. Bila je vsa razmrcvarjena, tako da jo je bilo groza pogledati. Menda si je od bolečin kar sama razpraskala kožuh in kožo...«

Žagar Vinko, Boh. Bistrica.

O domovina, kak' te ljubim jaz!

Škrjanček dviga v jasne se višave,
ponosno se pod njim raztezajo dobrave,
med njimi tu pa tam se beli vas,
o domovina, kak' te ljubim jaz!

Solnce prijazno le v domovini mi sveti,
sreča doma me le more ogreti.
Kot mater, ki s srcem ljubečim skrbi za
tako domovina, te ljubim jaz!

Štefica Jugova, Laško.

Pravljica o vinski trti.

V borni hišici je živel oče s sedmimi sinovi. Imeli so poleg hišice tudi nekoliko polja. Največ pridelka pa je bilo od vinske trte, ki je rodila vsak dan vedro vina. To trto pa je nekoč ukradel nepoznan tat. Očetu je bilo zaradi tega hudo in je tarnal.

Nekega dne vzame najstarejši brat nekoliko jedil in gre iskat rodovitno trto. Od dolgega pota se je utrudil, sedel je zdel. Pa pride k njemu lisica in ga milo poprosi za nekoliko živeža, toda on je bil trdosrčen in ji ni hotel nič dati. Po kratkem počivanju gre dalje iskat trto. Ves trud je bil zaman. Vrne se ves potrt in lačen k svojemu očetu.

Opogumil pa se je drugi brat in šel iskat rodovitno trto. Imel ni nič drugače

sreče kot prvi. Tudi k njemu je prišla lisica, pa ji ni hotel nič dati. In kakor prvi se je vrnil k očetu domov. Isto srečo so uživali tudi drugi bratje do najmlajšega. Ni hče ni prinesel trte, vsakdo pa se je vrnil lačen in ves truden.

Očetu je bilo tako hudo, da bi kmalu obupal. Svoje sreče pa še ni poizkusil najmlajši brat. Bil je najpridnejši in najmodrejši, čeprav je bil še deček. Tolažil je očeta: »Oče, jaz grem iskat trto.« Oče mu je branil, ker se je bal zanj, posebno zato, ker je bil še neizkušen, slaboten in ga je imel oče najrajši. Bal se je, da bi se mu v neznanih krajih ne zgodila kaka nesreča. Sin ga je prosil in ga nazadnje vendar le preprosil, da mu je dovolil.

Vzel je nekaj živeža in odšel. Hodil je ves dan. Ker se je mračilo in je bil utrujen, je hotel v gozdu prenočiti. Sedel je in jedel. Prišla pa je lisica, ki ga je prosila za živež. Dal ga ji je. Nato ga lisica vpraša, kam da gre. Deček pa ji odgovori: »Jaz grem iskat trto, da bo minulo žalovanje v naši družini in bo zopet sreča pri vinski trti.« Tedaj gresta oba naprej. Pod vodstvom teme sta varno hodila po gozdu in prišla na velik travnik, kjer je stala čudna vas in poleg nje na holmcu grad. Ko prideteta skozi prva vrata, vidita vse polno pluhov. Med drugimi in tretjimi vrati so bile same motike; med tretjimi in četrtnimi vrati je bilo polno srpov; za četrtnimi vrati je bilo mnogo voz, na katerih je bilo snopov; je, za naslednjimi vrati so bile kašče in žito, in za šestimi vrati so bili hlebi in pogače. Ko pa prideta skozi sedma vrata, vidita v prsti zakopano vinsko trto. Lisica je šla k vratom in tam stražila. Deček pa je izkopal trto, jo zadel na ramo in odšla sta po isti poti v gozd, po kateri sta prišla. Na robu gozda se je jelo svitati. Poslovala sta se, fant se je lepo zahvalil lisici in šel veselo domov k svojemu očetu.

Oče in bratje so ga nestrpnno pričakovali, ko so ga videli prihajati z vinsko trto.

Tedaj so zopet veseli in zadovoljni bogateli od vinske trte in živeli še mnogo srečnih let.

Anton Kolman, Bled.

O dveh čarovnicah.

Nekdaj sta živeli dve čarovnici. Nekega dne sta preskušali, katera zna boljše čarati. Prva udari drugo s čarobno palico po glavi, da se izpreni v oslička. Nato jo udari še enkrat in zopet je bila stara čarovnica. Komaj je ta bila izpremenjena, udari drugo čarovnico s tako silo po glavi, da jo je pošteno ranila. Iz krvi, ki je curljala na zemljo, pa so zrastle močni levi in raztrgali obe zviti in grdi čarovnici.

Torkar Joško, Gorjuše.